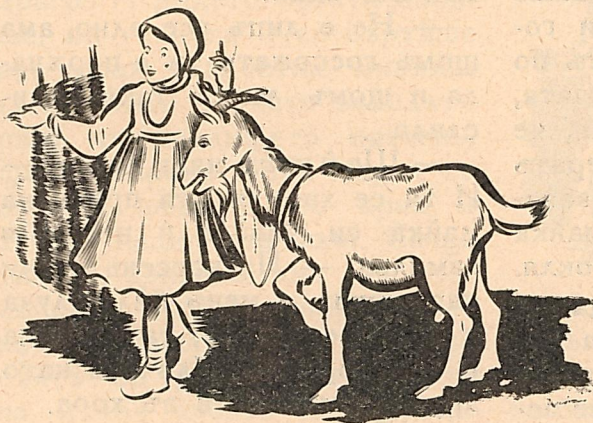

И като го превари, съ частъ отъ него ще направи заранѣта попарка на децата, а другата частъ ще подкваси. Събраното отъ два-три деня кисело млѣко ще избие въ буталката, та ще изкара малко масълце и ще налѣе една делва мжтеница, та съ нея обилно ще се блажатъ по обѣдъ и вечерь.

Единъ день, като пасѣше

Донка своята коза край рѣката, изъ пжтя мина една млада госпожа, която бѣ дошла да лѣтува въ селото. Тя водѣше за ржка малко момченце.

— Я вижъ каква хубава коза, мамичко!

Госпожата се поспрѣ.

— Хубава коза, наистина. Ваша ли е, момиченце?

— Наша, — отвърна Донка.

— Ами доите ли я!

— Доимъ.

На госпожата дойде на умъ,

че козето млѣко е много полезно за малки деца.

— Можешъ ли, момиченце, да ми донесяшъ всѣка сутринь по едно кило млѣко отъ тая коза?

— Не знамъ. Ще питамъ мама.

— Питай я.

— Ще можемъ, ще можемъ, — додаде Донка, като помисли малко.

— Щомъ ще можете, тогава всѣка сутринь ще ми донесяшъ по едно кило.

Госпожата се приближи до козата и я помилва по гърба. Помилва я плахо и момченцето.

— Ха сега да си вървимъ. Па така, момиченце. — И като каза Донки кжде живѣятъ, поведе

момченцето си изъ пжтя.

Когато госпожата попита Донка ще може ли да ѝ носи по едно кило млѣко, Донки бързо мина презъ ума една особена мисль... Презъ годината учителката, що преподаваше пѣние въ прогимназията, бѣше накарала всички момичета, които пѣха въ хора, да си направятъ формени рокли — бѣла блузка съ надиплена пола — та кога излѣзатъ при нѣкой тържественъ